

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 200/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť I. N., K., zastúpeného advokátkou JUDr. G. J., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009, a takto

rozhodol:

Sťažnosť I. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2009 doručená sťažnosť I. N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a pripojených príloh vyplývajú tieto rozhodujúce skutočnosti.

Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) vydal 30. júla 2007 na návrh navrhovateľa platobný rozkaz sp. zn. 19 Ro 857/2007, ktorým uložil sťažovateľovi ako odporcovi zaplatiť navrhovateľovi istinu 547 000 Sk, poplatok z omeškania vo výške 2,5 promile z dlžnej sumy za každý deň omeškania až do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 5. februára 2008. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie začal súdny exekútor JUDr. P. M. exekúciu voči sťažovateľovi vedenú pod sp. zn. EX 0025/08, o čom sa sťažovateľ dozvedel z doručeného upovedomenia o začatí exekúcie.

Nahliadnutím do súvisiaceho spisu okresného súdu sa sťažovateľ dozvedel, že predmetný platobný rozkaz (exekučný titul) mal osobne prevziať 19. januára 2008 od policajnej hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice – Staré Mesto v mieste jeho pracoviska S., K. Keďže podľa sťažovateľa podpis na doručenke nebol jeho, podal 3. júna 2008 návrh na zastavenie exekúcie, pretože táto je podľa neho neprípustná, a zároveň požiadal o odklad exekúcie. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 25. marca 2009 návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie nevyhovел a jej odklad nepovolil.

Zároveň sťažovateľ podal 3. júna 2008 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania a žiadosť o odklad vykonateľnosti platobného rozkazu. Podnet odôvodnil takto:

„Podľa môjho názoru je právne posúdenie veci nasledovné:

1/ Pokladom pre vyradenie platobného rozkazu bola zmluva o pôžičke uzatvorená dňa 20. 11. 2006. Tento termín však ešte nenastal. Preto aj právny úkon poskytnutia pôžičky je nejasný a nezrozumiteľný a bez ďalšieho nemôže byť ani podkladom pre vydanie súdneho rozhodnutia.

2/ Navyše v prípade nesplnenia povinnosti zo zmluvy o pôžičke nepatrí veriteľovi titulom príslušenstva poplatok z omeškania, ale úrok z omeškania, preto je právne posúdenie veci v tejto časti právne nesprávne.

3/ Platobný rozkaz, ak sa nepodarí doručiť, musí sa zrušiť. V danom prípade sa doručoval platobný rozkaz náhradným spôsobom, a to cestou polície. Z uvedeného dôvodu nemohol byť platobný rozkaz opätovne doručovaný, ale musel sa zrušiť. Navyše odporca platobný rozkaz cestou policajného zboru nikdy neprevzal a podpis na doručenie nie je odporcov. “

Generálny prokurátor sťažovateľovmu podnetu vyhovel a 22. októbra 2008 podal najvyššiemu súdu mimoriadne dovolanie proti platobnému rozkazu okresného súdu vo výroku o zaplatenie poplatku z omeškania, ktoré odôvodnil takto:

«Zmluva o pôžičke bola uzavretá medzi fyzickými osobami, a preto právnym predpisom upravujúcim daný právny vzťah je Občiansky zákonník.

Domnievam sa, že súd pri vydaní platobného rozkazu porušil ustanovenia § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a ustanovenia § 1 a § 2 OSP.

Podľa § 517 ods. 1 OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 1 OSP občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne a dbajú

pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Súd pri vydaní platobného rozkazu vec nesprávne právne posúdil v otázke priznania poplatku z omeškania navrhovateľovi.

Uplatnenie sankčného opatrenia, t.j. poplatku z omeškania sa musí opierať o výslovné ustanovenie zákona. To znamená, že Občiansky zákonník v konkrétnych prípadoch ustanovuje, kedy má veriteľ právo požadovať od dlžníka tento poplatok. Poplatok z omeškania prichádza do úvahy, ak ide o omeškanie nájomcu s platením nájomného alebo služieb poskytovaných v súvislosti s používaním bytu (§ 697 OZ) alebo ide o omeškanie nájomcu s vrátením prenajatej hnuiteľnej veci (§ 723 ods. 1 OZ), prípadne o jej stratu alebo zničenie (za podmienok ustanovených v § 723 ods. 2 OZ).

Zmluva o pôžičke je upravená v ust. § 657 a § 658 OZ. Tieto ustanovenia neobsahujú povinnosť dlžníka platiť veriteľovi pri omeškaní s peňažným dlhom poplatok z omeškania. Pri tomto type zmluvy a za splnenia zákonných podmienok, prichádza do úvahy platenie úrokov z omeškania.

Súd v predmetnej veci pri omeškaní s plnením peňažného dlhu nesprávne zaviazal odporcu na platenie poplatku z omeškania, teda nesprávne vec právne posúdil. Súdom určené sankčné opatrenie je nevýhodnejšie pre dlžníka ako určenie úrokov z omeškania.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, za podmienok uvedených v § 243e ods. 1 OSP v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) OSP, podávam na základe podnetu účastníka konania mimoriadne dovolanie proti právoplatnému platobnému rozkazu Okresného súdu Košice I z 30. júla 2007 č. k. 19Ro/857/2007-11, lebo týmto súdnym rozhodnutím bol porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov tohto účastníka, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami než mimoriadnym dovolaním.»

Najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora proti platobnému rozkazu sp. zn. 19 Ro/857/2007 z 30. júla 2007 rozhodol napadnutým uznesením doručeným sťažovateľovi 10. marca 2009 tak, že konanie o mimoriadnom dovolaní zastavil z dôvodu, že „sťažovateľ ako odporca nepodal voči platobnému rozkazu odpor“.

Sťažovateľ ďalej podal 24. apríla 2009 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 37 Er 456/08 z 25. marca 2009, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na zastavenie exekúcie, odvolanie, o ktorom nebolo do predbežného prerokovania jeho sťažnosti rozhodnuté.

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] jednak jeho petitom, ale aj odôvodnením, prostredníctvom ktorého preklenul nedostatky a zrejme nesprávnosti uvedené v petite sťažnosti bez toho, aby vyzýval sťažovateľa na opravu podania. V petite sťažnosti sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia čl. 46 ústavy bez toho, aby špecifikoval namietané porušenie práva konkrétnym odsekom tohto článku. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti však bolo ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľ mal na mysli právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania o mimoriadnom dovolaní odôvodnené skutočnosťou, že nepodal odpor proti platobnému rozkazu okresného súdu, považuje za také, *„ktorým súd neposkytol ochranu tomu, kto bol rozhodnutím súdu ukrátený na svojich právach“*, čím podľa sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, *„kedy bolo odporcovi bez jeho zavinenia znemožnené domáhať sa ochrany najprv podaním odporu a neskôr nepripustením mimoriadneho dovolania“*.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009, uvedené uznesenie zároveň zrušil a priznal mu úhradu trov konania. Zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti platobného rozkazu okresného súdu z 30. júla 2007 do *„doby rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR z 20. 10. 2008...“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom sa stalo posúdenie namietaného porušenia označeného základného práva sťažovateľa v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým tento súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora na podnet sťažovateľa tak, že konanie o mimoriadnom dovolaní zastavil.

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že dôvodom, pre ktorý podal generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania, bola skutočnosť, že „*podpis na doručenke platobného rozkazu uloženej v spise, nie je jeho podpisom*“. Vzhľadom na to tvrdí, že nevedel o vydaní platobného rozkazu a ani nemohol proti nemu podať odpor. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd tým, že zastavil konanie z dôvodu, že sťažovateľ nepodal proti napadnutému platobnému rozkazu odpor, neposkytol ochranu osobe, ktorá

bola rozhodnutím súdu ukrátená na svojich právach, čím došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Procesnú legitimitáciu na podanie mimoriadneho dovolania má výlučne generálny prokurátor. V zmysle § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f OSP), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takému rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243e ods. 3 OSP generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov (§ 242 ods. 2 OSP).

Podľa § 242 ods. 2 OSP dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov

- a) vo veciach, v ktorých možno začať konanie bez návrhu,
- b) v prípadoch, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý,
- c) v prípadoch, kde ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozhodnutie musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, a kde platia úkony jedného z nich aj pre ostatných (§ 91 ods. 2), napriek tomu, že dovolanie podal len niektorý z účastníkov,
- d) ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vypořádania vzťahu medzi účastníkmi.

Podľa § 243i ods. 2 OSP v konaní o mimoriadnom odvolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až § 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 242 ods. 1 OSP dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v § 237, neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa uvádza:

„Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon /§ 243f/, a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 O. s. p.).

Citované ustanovenie vymedzuje (nad rámec podmienok konania v prvom stupni, odvolacieho konania a tiež konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podávaných účastníkmi konania) ďalšie tri podmienky konania, ktorých splnenie zákon vyžaduje práve v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Prvou z týchto podmienok je okolnosť porušenia zákona právoplatným rozhodnutím súdu, druhou požiadavka na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a treťou nemožnosť dosiahnutia ochrany inými právnymi prostriedkami. Pretože všetky uvedené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní musia byť splnené súčasne, nedostatok ktorejkoľvek z nich bráni vecnému prejednaniu mimoriadneho dovolania.“

Podľa názoru dovolacieho súdu «ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, no nebol úspešný. Požiadavka na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu ako podmienka konania o mimoriadnom dovolaní nie je daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní prechádzajúcom podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku opomenul hájiť svoje práva najmä

nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. ich oneskoreným podaním, hoci ich mohol účinne využiť. Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti. Ak jeden z účastníkov občianskeho súdneho konania nevyužije svoje právo na účinné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu, hoci mu v tom nebránili dôležité, resp. závažné dôvody (čím realizuje svoje procesné dispozičné právo zdržať sa, resp. nevyužiť možnosť podať riadny či mimoriadny opravný prostriedok), právna istota druhého účastníka, spoliehajúceho sa na záväzné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie, nemôže byť narušená inštitútom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora. V súvislosti s tým dovolací súd dáva do pozornosti náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. septembra 1996 sp. zn. PL. ÚS 43/95, v odôvodnení ktorého sa okrem iného poukazuje na „Zásady civilného procesu na lepšie fungovanie justície“ prijaté Výborom ministrov Rady Európy v roku 1984, v ktorých sa odporúča, aby sa obmedzili najmä dozorové opravné prostriedky, čo sa týka najmä oprávnení generálnych prokurátorov. Tento cieľ sa napĺňa predovšetkým možnosťou účastníkov konania podať proti rozhodnutiu súdu riadny opravný a prípadne aj mimoriadny opravný prostriedok. Požiadavka na využití riadnych a prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov samotným účastníkom vyplýva aj zo zásady, podľa ktorej každý si má strážiť svoje práva (vigilantibus iura). V riešení tejto otázky sa senát dovolacieho súdu nestotožňuje so stanoviskom publikovaným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 36/2008, podľa ktorého podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania. Uvedené stanovisko argumentujúce tým, že právna úprava výslovne nepodmieňuje podanie mimoriadneho dovolania využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania, neprihliada na výnimočnosť mimoriadneho dovolania a na výklad rešpektujúci vyššie uvedené právne princípy a zásady. Okrem toho nie je v súlade ani s názorom pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreným v uznesení z 19. júla 2000 sp. zn. PL. ÚS 57/99, v ktorom Ústavný súd zaujal stanovisko ku kritériám prípustnosti mimoriadneho dovolania. Vychádzajúc z výnimočností

tohto opravného prostriedku Ústavný súd v uvedenom rozhodnutí vyslovil názor, že kritériom akceptovateľnosti právnej úpravy mimoriadneho dovolania je, okrem iného, povinnosť vyčerpať iné, dostupné právne (procesné) prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom opravnom prostriedku, že ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (s výnimkou dovolania - § 243f ods. 2 písm. c/ 0. s. p.) alebo také prostriedky nemala k dispozícii alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy, a že oprávnenie generálneho prokurátora vzniká až vtedy, ak sa preukáže, že účastník tieto prostriedky buď nemal, alebo mal a bol s nimi neúspešný, prípadne objektívne prekážky mu znemožnili ich využitie.

V zmysle ustanovenia § 174 ods. 1 O. s. p. platobný rozkaz, proti ktorému nebol podaný odpor s odôvodnením, má účinky právoplatného rozsudku. Odpor je riadnym opravným prostriedkom proti platobnému rozkazu. Včasný podanie odôvodneného odporu má za následok zrušenie platobného rozkazu zo zákona (§ 174 ods. 2 veta prvá O. s. p.). Právoplatný platobný rozkaz je záväzný v rozsahu stanovenom v § 159 ods. 2 O. s. p. a je prekážkou právoplatne rozsúdenej veci (§ 159 ods. 3 O. s. p.).

V prejednávanej veci žalovaný, namietajúci vo svojom podnete nesprávnosť platobného rozkazu, nepodal proti nemu odpor ako riadny opravný prostriedok, hoci jeho podaním mohol bez ďalšieho dosiahnuť zrušenie platobného rozkazu a prejednanie veci súdom na pojednávaní. Z obsahu spisu pritom nevyplývajú žiadne objektívne prekážky, ktoré by žalovanému znemožnili využitie tohto opravného prostriedku. Nebola preto splnená podmienka konania o mimoriadnom dovolaní, a to že jeho podanie vyžaduje ochrana práv žalovaného.»

Preto so zreteľom na uvedené najvyšší súd konanie o mimoriadnom dovolaní „pre nedostatok jednej z podmienok takeho konania a neodstrániteľnosť takej prekážky konania podľa § 243i ods. 2, § 243c, § 243e ods. 1 a § 104 ods. 1 vety prvej O. s. p. zastavil.“

Podľa ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu vo veci preskúmania napadnutého platobného rozkazu v rozsahu vymedzenom generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní (t. j. len čo sa týka výroku o povinnosti zaplata poplatku z omeškania) je zdôvodnený dostatočným spôsobom, pretože dovolací súd je podľa už uvedenej právnej úpravy mimoriadneho dovolania (argumentum a contrario § 242 ods. 2 OSP) viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom, ktorý ho vymedzil, ako už bolo uvedené, len čo sa týka výroku o poplatku z omeškania, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne aprobovateľný. Ako ústavne akceptovateľný posúdil ústavný súd aj názor najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ tým, že nepodal odpor proti platobnému rozkazu okresného súdu sp. zn. 19 Ro 857/2007 z 30. júla 2007, nesplnil podmienku konania o mimoriadnom dovolaní. S argumentáciou sťažovateľa, že nemohol využiť tento riadny opravný prostriedok, pretože mu platobný rozkaz nebol doručený, sa ústavný súd nestotožňuje. Z opísaného skutkového stavu ústavný súd považuje za účinný postup v prípade sťažovateľa úkon, ktorým by bol požiadal o riadne doručenie predmetného platobného rozkazu (exekučného titulu), a po jeho doručení podľa vlastného uváženia rozhodol o podaní odporu, resp. ďalšom procesnom postupe, čím mohol dosiahnuť zrušenie platobného rozkazu a prejednanie veci na súdnom pojednávaní.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi uznesením dovolacieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 a argumentáciou vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pri predbežnom prerokovaní sťažnosť

sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti v celom rozsahu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, stratilo už rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (predovšetkým o jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia ústavným súdom) opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2009